

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/51834 en 06/51836 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
13 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 25 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

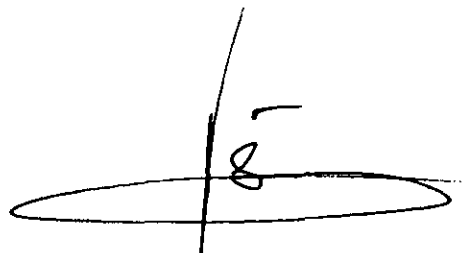
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 september 2007

32-491.

Verzonden: 10 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AWB 06/51834 en AWB 06/51836

2

2. Ter onderbouwing van hun aanvragen en beroep hebben eisers samengevat het volgende aangevoerd. Eisers hebben elkaar ontmoet in een weeshuis (internaat) waar zij beiden op jonge leeftijd naar toe zijn gebracht. In 1993 is eiseres geadopteerd. Een jaar later is eiser uit het weeshuis weggelopen. In 1995 heeft hij kennisgemaakt met 'oom' en diens vriendin Eiser is bij hen ingetrokken.

In de zomer van 2003 heeft eiser bij toeval eiseres teruggevonden. Eiseres is met eiser meegegaan omdat haar stiefvader haar mishandelde. Eiseres heeft vervolgens ook haar intrek genomen bij en die woonachtig waren in het dorpje nabij

In februari 2005 hebben Tsjetsjenen in het dorp de begraafplaats van Russische soldaten vernield. Daarna begonnen de confrontaties tussen Tsjetsjenen en de Kalmyken. Op 16 augustus 2005 is de neef van genaamd, gedood door de Tsjetsjenen. Hij en behoren tot de bevolkingsgroep der Kalmyken. Rond die tijd kwamen veel Russische politieagenten en leden van de OMON, een speciale Russische politie-eenheid, naar . Zij omsingelden het dorp en fouilleerden iedereen die erin of eruit wilde. Uiteindelijk hebben de politie en de OMON het dorp op 25 augustus 2005 verlaten. Op 26 augustus 2005 zijn eisers en in hun woning mishandeld door Tsjetsjeense mannen, die op zoek waren naar de broer van (de vader van Toen ze hem niet konden vinden, zeiden zij dat ze terug zouden komen. Eiser is de volgende dag naar het ziekenhuis gegaan voor onderzoek. Toen hij weer thuis kwam waren en spoorloos verdwenen. Het huis zat onder het bloed en de rolstoel van lag in de kamer. Eiseres zat in de slaapkamer onder het bed van en en was bang. Eisers besloten daarop te vluchten en hebben onderdak gekregen in het zomerhuisje van een man waarvoor eiser werkte. In november of december 2005 vertelde deze dat eisers werden gezocht door de Tsjetsjenen. Op 17 februari 2006 hebben eisers Rusland verlaten.

3. De rechtbank overweegt ten aanzien van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 als volgt.
4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
5. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten

AWB 06/51834 en AWB 06/51836

3

zal echter blijkens hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

7. Verweerder heeft in de eerste plaats vastgesteld dat eisers geen documenten hebben overgelegd om hun reisroute te kunnen vaststellen. Volgens verweerder hebben eisers onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu zij hun reisverhaal niet hebben onderbouwd met de gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten en/of andere bewijzen. Naar de mening van verweerder is het niet aannemelijk dat eisers geen enkel indicatief bewijs van de reis kunnen overleggen, noch in staat zijn om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. In de visie van verweerder mag van personen die verklaard hebben van Astrakhan naar Nederland te zijn gereisd, in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kunnen verschaffen over eenvoudige zaken als de landen waar zij doorheen zijn gereisd, de plaatsen waar zij de grenzen zijn gepasseerd en de plaats waar zij hamburgers hebben gegeten.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eisers verwacht had mogen worden dat zij over dergelijke eenvoudige zaken informatie hadden kunnen verschaffen. Het vorenstaande maakt reeds dat verweerder in redelijkheid het ontbreken van (reis)documenten aan eisers heeft kunnen toerekenen, waardoor op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eisers en de geloofwaardigheid van hun asielrelazen.

9. Verweerder heeft zich voorts in de bestreden besluit op het standpunt gesteld dat van de relazen van eisers geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat de door hen gestelde vrees niet geloofwaardig wordt geacht. Zo acht verweerder niet aannemelijk dat eisers, zoals door hen gesteld, de Russische nationaliteit niet zouden bezitten. Eisers zijn immers opgegroeid in een Russisch weeshuis, alwaar zij blijkens hun verklaringen geregistreerd hebben gestaan. Verweerder wijst er verder op dat eisers nog in het weeshuis woonachtig waren op het moment dat de Staatsburgerschapswet van 28 november 1991 tot stand kwam en op het moment dat deze in werking trad, te weten op 6 februari 1992. Blijkens artikel 13, eerste lid, van die wet worden alle staatsburgers van de voormalige Sovjet-Unië, die een permanente verblijfplaats hadden in de Russische Federatie op de dag dat deze wet van kracht werd als staatsburgers van de Russische Federatie beschouwd, tenzij deze personen binnen een jaar nadat deze wet van kracht werd de wens hadden geuit om niet het Russische staatsburgerschap te verkrijgen. Volgens verweerder is in het geval van eisers sprake van de situatie dat zij een permanente woonregistratie hadden in het weeshuis te Astrakhan en is niet gebleken dat eisers voor 6 februari 2003 te kennen hebben gegeven niet het Russische staatsburgerschap te willen verkrijgen. Daar komt bovendien bij dat op grond van artikel 16 van de Staatsburgerschapswet geldt dat een kind dat zich bevindt op het grondgebied van de Russische Federatie, en van wie de ouders onbekend zijn, staatsburger van de Russische Federatie zal zijn. Nu eisers volgens hun verklaringen niet weten wie hun ouders zijn of waar zij vandaan komen, hebben zij ook op grond van artikel 16 van voormelde wet het Russische staatsburgerschap verkregen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eisers dat haar stiefouders documenten hebben gekregen toen zij werd geadopteerd, alsmede dat zij naar een openbare school is geweest en daarvan een diploma heeft gehad. In de optiek van verweerder is dat een aanwijzing temeer dat eisers het Russische staatsburgerschap bezit. De omstandigheid dat eisers een verklaring hebben overgelegd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken regio Kirov, kan volgens verweerder niet aan het voorstaande afdoen. Immers, uit die verklaring blijkt enkel dat deze instantie niet in staat is om de identiteit van eisers vast te stellen, doch niet dat eisers niet het Russische staatsburgerschap zouden

AWB 06/51834 en AWB 06/51836

4

bezitten. De stelling van eiser dat hij bij diverse paspoortenbureau's is geweest, is op geen enkele wijze onderbouwd.

10. Verweerder merkt verder op dat eisers niet hebben geconcretiseerd van welke zijde zij nu precies problemen hebben ondervonden. De enkele stelling dat het gaat om Tsjetsjenen is daarvoor onvoldoende. Daarnaast hebben eisers in de optiek van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat zij persoonlijk in de negatieve belangstelling zouden staan van de Tsjetsjenen. Zo wijst verweerder erop dat eisers zelf hebben verklaard dat deze personen steeds op zoek waren naar de neef van hetgeen blijkt de verklaringen van eisers te maken had met de onlusten tussen de Tsjetsjenen en de Kalmyken. Volgens verweerder valt niet in te zien waarom deze Tsjetsjenen naar eisers op zoek zouden zijn, terwijl zij niet behoren tot de Kalmyken. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eisers na de problemen in nog een half jaar in hun land van herkomst hebben verbleven, gedurende welke periode zij geen problemen hebben ondervonden. Naar de mening van verweerder vormt dit een aanwijzing temeer dat eisers niet in de negatieve aandacht van de Tsjetsjenen staan. Eisers hebben weliswaar gesteld dat zij van te hebben vernomen dat de Tsjetsjenen naar hen op zoek waren, maar deze informatie is afkomstig uit een indirecte bron, die bovendien niet objectief verifieerbaar is. Om die reden kan volgens verweerder aan de verklaring van geen waarde worden gehecht.

11. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om de asielrelazen van eisers vanwege het ontbreken van een positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig te achten. De rechtbank heeft hierbij nog in aanmerking genomen dat eisers het standpunt van verweerder, dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de Russische nationaliteit niet zouden bezitten, in beroep niet gemotiveerd hebben bestreden. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder op goede gronden besloten dat eisers niet in aanmerking komen voor toelating ingevolge de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a. en b., van de Vw 2000 genoemde gronden.

12. De rechtbank stelt verder vast dat verweerder, ondanks zijn conclusie dat de asielrelazen ongeloofwaardig zijn, niettemin heeft getoetst of eisers een geslaagd beroep toekomt op het zogenaamde traumatabeleid voor zover zou moeten worden aangenomen dat eisers zijn mishandeld door Tsjetsjenen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in dat verband terecht opgemerkt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van het beleid zoals die zijn neergelegd in C1/4.4.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Zo is bepaald dat de traumatische ervaringen moeten zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. Verweerder heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de Tsjetsjenen niet vallen onder voormelde actoren, nu, mede gelet ook op de verklaringen van eisers met betrekking tot de OMON, niet is gebleken dat de Russische autoriteiten niet in staat of niet willens zijn om tegen de Tsjetsjenen op te treden. Dientengevolge heeft verweerder eveneens op goede gronden besloten dat eisers niet in aanmerking komen voor toelating ingevolge de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c. van de Vw 2000 genoemde grond.

13. Blijkens de bestreden besluiten heeft verweerder tevens ambtshalve besloten dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "verblijf als vreemdeling die

AWB 06/51834 en AWB 06/51836

5

buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken". Het beleid in dezen is neergelegd in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000. Hierin is bepaald dat cumulatief aan een aantal voorwaarden moet zijn voldaan wil een vreemdeling op grond van dit bijzonder beleid voor verblijf in aanmerking komen. Tot die voorwaarden behoren onder meer:

- dat de vreemdeling zich heeft gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te beschikken over reisdocumenten;
- dat de vreemdeling zelfstandig heeft geprobeerd zijn vertrek te realiseren en hij zich heeft gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend, en
- dat de vreemdeling heeft verzocht om bemiddeling van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad.

14. Nu gesteld noch gebleken is dat eisers zich tot de IOM en de IND hebben gewend, heeft verweerder reeds om die reden kunnen besluiten dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken".

15. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

16. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte proceskosten bestaat geen aanleiding.

17. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/51834 en AWB 06/51836

6

Beslissing

De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvcl als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 13 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOORKOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 JULI 2007

Mr P.J. Wapperom
 Mr A.W.J. van der Meer
 Mr drs C.R. Jansen
 Mr J.W.F. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 10 AUG 2007 ✓	
ZAAKNR. 2007-3715	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 10 augustus 2007

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep / Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0604.05.0186

Proc.nr. Rb : 06 / 51834 en 06 / 51836

Appellant

Naam :
 Geboren :
 Nationaliteit : onbekend

Appellante

Naam :
 Geboren :
 Nationaliteit : onbekend

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
 kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

-2-

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 13-07-2007
datum verzending : 17-07-2007

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op , van onbekende nationaliteit,
hierna te noemen "appellant",

en

geboren op , van onbekende nationaliteit,
hierna te noemen "appellante",

allen verblijvende te , te dezer zake
woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de
advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellanten
bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en
die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van
substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 5 april 2006 een aanvraag ingediend voor een
verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000.

Op 27 juli 2006 heeft verweerder haar voornemen kenbaar gemaakt om de
aanvragen af te wijzen.

Appellanten hebben hierop op 25 augustus 2006 hun zienswijze uitgebracht.

Bij beschikkingen van 25 september 2006, verzonden op 28 september 2006
zijn de aanvragen afgewezen.

-3-

Op 23 oktober 2006 is via het Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem een beroepschrift ingediend, waarna de gronden op 24 november 2006 zijn aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch op 7 juni 2007.

Middels uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; artikel 31 lid 2 aanhef en onder f Vw 2000

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 7 en 8 overwogen:

"Volgens verweerder hebben eisers onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van hun reisroute, nu zij hun vluchtverhaal niet hebben onderbouwd met de gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten en/of andere bewijzen. (...) In de visie van verweerder mag van personen die verklaard hebben van Astrakhan naar Nederland te hebben gereisd, in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kunnen verschaffen over eenvoudige zaken als de landen waar zij doorheen hebben gereisd, de plaatsen waar zij de grenzen zijn gepasseerd en de plaats waar zij hamburgers hebben gegeten."

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eisers verwacht had mogen worden dat zij over dergelijke eenvoudige zaken informatie hadden kunnen verschaffen. Het vorenstaand maakt reeds dat verweerder in redelijkheid het ontbreken van (reis)documenten aan eisers heeft kunnen toerekenen."

-4-

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Vooropgesteld zij dat appellanten nooit in het bezit zijn geweest van enig reisdocument, laat staan 'gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten en/of andere bewijzen.' De wijze van illegaal vervoer per bus brengt dit immers met zich mee.

Ten aanzien van de reisroute moet worden vastgesteld dat beiden naar vermogen zo volledig mogelijk hebben verklaard. Onafhankelijk van elkaar hebben zij niet tegenstrijdig verklaard over de minibus, het aantal personen, de namen van de chauffeurs, het aantal dagen, de stop bij een wegrestaurant.

Waar verweerder toch meent dat er meer verklaard had moeten worden, had verweerder rekening moeten houden met het feit dat beiden een minimale topografische kennis hebben omtrent die landen en plaatsen, het feit dat borden en plaatsnamen in een ander schrift zijn opgesteld, waardoor ook borden etc. niet gelezen kunnen worden, alsmede de gespannen setting en de stress.

In redelijkheid kan appellanten niet verweten worden dat zij in dat kader niet de plaatsnamen weten bij de grensoverschrijdingen, alsmede de plaats waar zij hamburgers hebben gegeten. Kenmerkend van wegrestaurants is vaak dat zij niet in de buurt van een woonplaats liggen, en dat een eventuele plaatsnaam ook niet duidelijk bij een dergelijk restaurant aangegeven wordt.

Ook marginaal toetsend had in redelijkheid dit niet aan appellanten mogen worden tegengeworpen. De rechtbank heeft dit miskend.

Dit klemt temeer nu enkel het ontbreken van reisdocumenten wordt tegengeworpen.

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

Ten onrechte is uitgegaan van het toetsingskader van de positieve overtuigingskracht.

-5-

2.2.1. Motiveringsgebrek:

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 11 overwogen:

"Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om de asielrelazen van eisers vanwege het ontbreken van een positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig te achten. De rechtbank heeft hierbij nog in aanmerking genomen dat eisers het standpunt van verweerder, dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de Russische nationaliteit niet zouden bezitten, in beroep niet gemotiveerd hebben bestreden."

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat de verklaring welke door appellanten is overgelegd van het Ministerie van Binnenlandse zaken wel degelijk een bewijs is dat zij niet geregistreerd staan en daarmee, volgens de eigen informatie van verweerder, ook niet de Russische nationaliteit bezitten.

Nu verweerder niet twijfelt aan de identiteit, althans het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten niet heeft tegengeworpen, had verweerder in redelijkheid niet voorbij mogen gaan aan de verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

In elk geval heeft de rechtbank miskend dat appellanten niet gemotiveerd hebben bestreden dat zij de Russische nationaliteit niet zouden bezitten.

2.3.1. Motiveringsgebrek

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 12 overwogen:

"Verweerder heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat Tsjetsjenen niet vallen onder de genoemde actoren."

-6-

2.3.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat ondanks het verzoek van de dorpsoudsten de OMON en de politie niet gebleven is en dat appellanten nadien mishandeld zijn.

Hieruit is dan ook gebleken dat de Russische autoriteiten geen effectieve bescherming hebben kunnen bieden.

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2 en 2.3.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

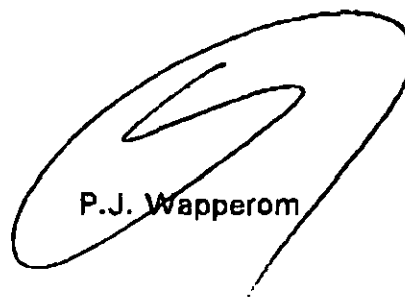
Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;

- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom